

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja

Druk nr 3138
Warszawa, 17 lutego 2010 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych ustaw.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Jerzego Wenderlicha.

(-) Anna Bańkowska; (-) Eugeniusz Czykwin; (-) Henryk Gołębiowski;
(-) Witold Klepacz; (-) Jan Kochanowski; (-) Janusz Krasoń; (-) Wacław
Martyniuk; (-) Zbigniew Matuszczak; (-) Krzysztof Matyjaszczyk; (-) Artur
Ostrowski; (-) Sylwester Pawłowski; (-) Stanisława Prządka; (-) Stanisław
Rydzkoń; (-) Stanisław Stec; (-) Elżbieta Streker-Dembińska; (-) Wiesław
Andrzej Szczepański; (-) Jolanta Szymanek-Deresz; (-) Tadeusz Tomaszewski;
(-) Jerzy Wenderlich; (-) Marek Wikiński; (-) Stanisław Wziątek;
(-) Ryszard Zbrzyzny.

Ustawa

z dnia2010 r.

o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych ustaw

Art. 1

W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U z 1993 r. Nr 7, poz. 34; tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 dodaje się punkt 15) i 16) w brzmieniu:

„15) licencja programowa – oznacza uchwałę Krajowej Rady, wyszczególniającą zadania misji publicznej spółki mediów publicznych i środki finansowe do ich realizacji.

16) multipleks – oznacza pakiet programów telewizyjnych, radiowych i dodatkowych usług jednocześnie transmitowanych cyfrowo do odbiorcy w jednym kanale częstotliwości.”

2) w art. 6 w ust. 2:

a) pkt 6a) skreśla się,

b) po punkcie 10 dodaje się punkt 11 w brzmieniu:

„11) przyznawanie, w zakresie przewidzianym ustawą, licencji programowych jednostkom publicznej radiofonii i telewizji w celu realizacji przez nie misji publicznej”.

3) w art. 21 ust. 1a punkt 3) otrzymuje brzmienie:

„3) budowa i eksploatacja nadawczych i przekaźnikowych stacji radiowych i telewizyjnych oraz multipleksów”.

4) w art. 21 ust. 1a punkt 4) otrzymuje brzmienie:

„4) rozpowszechnianie przekazów tekstowych oraz rozpowszechnianie programów w Internecie”.

5) w art. 21 ust. 1a po punkcie 9 dodaje się punkt 10 w brzmieniu:

„10) prowadzenie i utrzymywanie archiwum audycji”.

6) W art. 26 ust 2 otrzymuje brzmienie:

„26. ust 2. Telewizję publiczną tworzy spółka "Telewizja Polska - Spółka Akcyjna", zawiązana w celu tworzenia i rozpowszechniania ogólnokrajowych programów I, II, TV Polonia, TVP Info oraz regionalnych programów telewizyjnych”.

7) w art. 30 skreśla się ust. 5 .

8) po art. 30a dodaje się art. 30b w brzmieniu:

„1. W celu realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy Krajowa Rada na wniosek zarządów spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3 ustawy przyznaje jednostkom publicznej radiofonii i telewizji licencję programową. Licencja programowa przyznawana jest bez opłat na okres czterech lat i określa:

1) osobę nadawcy i jego siedzibę,

2) minimalny miesięczny udział w programach nadawcy audycji realizujących demokratyczne, społeczne, edukacyjne i kulturalne potrzeby obywateli w poszczególnych programach ogólnokrajowych,

3) minimalny miesięczny udział w programach nadawcy audycji realizujących demokratyczne, społeczne, edukacyjne i kulturalne potrzeby społeczności lokalnych w poszczególnych programach ogólnokrajowych i regionalnych,

4) minimalny roczny udział w programach nadawcy audycji wytworzonych przez nadawcę lub na jego zamówienie albo we współdziałaniu z innymi nadawcami,

5) minimalny roczny udział w programach nadawcy audycji wytworzonych przez producentów krajowych,

6) środki finansowe na wykonanie zadań określonych w licencji.

2. Zarządy spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3 ustawy składają wniosek o wydanie licencji na 12 miesięcy przed wygaśnięciem poprzedniej licencji.

3. Krajowa Rada przyznaje licencję programową w terminie 3 miesięcy od otrzymania wniosku.

4. Zmiana licencji programowej może nastąpić na wniosek zarządów spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3 ustawy lub na wniosek Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

5. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji może wystąpić o zmianę licencji w przypadku odrzucenia sprawozdania, o którym mowa w ust. 6, lub przyjęcia go z uwagami, względnie zastrzeżeniami. Ust. 3 stosuje się odpowiednio.

6. Krajowa Rada określi w drodze rozporządzenia dane, które powinien zawierać wniosek, o którym mowa w ust. 1, szczegółowy tryb postępowania w sprawach udzielania i zmiany licencji programowej oraz sposób prowadzenia ewidencji audycji objętych licencją programową, a także sposób sporządzania corocznego sprawozdania finansowego, o którym mowa w art. 31c ustawy, łącznie z informacją o realizacji licencyjnych zadań programowych, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przestrzegania zasad jawności i przejrzystości wykorzystania środków przeznaczonych na realizację misji, o której publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy.

7. Krajowa Rada dokonując oceny sprawozdania, o których mowa w ust 5 może:

- 1) przyjąć sprawozdanie
- 2) przyjąć sprawozdanie wraz z uwagami i zastrzeżeniami
- 3) odrzucić sprawozdanie

9) w art. 31 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) z medialnej opłaty publicznej, o której mowa w rozdziale 4a.”,

10) po rozdziale 4 dodaje się rozdział 4a w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Finansowanie misji publicznej radia i telewizji

Art. 32a

1. Finansowanie misji publicznej radia i telewizji odbywa się ze środków medialnej opłaty publicznej.
2. Medialna opłata publiczna jest opłatą przeznaczoną na realizację misji publicznej radia i telewizji należną od osób fizycznych oraz od osób prawnych pobieraną poprzez potrącenie z należności podatkowych z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku dochodowego od osób prawnych zgodnie z zasadami określonymi w art. 32b.

Art. 32b

1. Medialna opłata publiczna na dany rok podatkowy wynosi: iloczyn wskaźnika 0,015 oraz sumy wpływów budżetu państwa z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych i podatku dochodowego od osób prawnych za ostatni rok podatkowy za który przyjęto sprawozdanie z wykonania budżetu państwa.
2. Medialna opłata publiczna jest przekazywana przez Ministra Finansów Krajowej Radzie do dziesiątego dnia pierwszego miesiąca w każdym kwartale danego roku w wysokości jednej czwartej kwoty obliczonej na podstawie ust. 1.
3. Niewykorzystane w danym roku podatkowym środki medialnej opłaty publicznej nie podlegają zwrotowi.

Art. 32c

1. Minister Finansów przekazuje Krajowej Radzie środki finansowe medialnej opłaty publicznej w wysokości i w terminach określonych w art. 32b na wyodrębniony rachunek Krajowej Rady.
2. Środki finansowe medialnej opłaty publicznej na finansowanie zadań publicznych w zakresie usług medialnych są gromadzone na wyodrębnionym rachunku Krajowej Rady.
3. Za opóźnienia w przekazaniu medialnej opłaty publicznej naliczane są odsetki za zwłokę w wysokości jak dla zaległości podatkowych.

Art. 32 d

1. Wpływy, o których mowa w art. 32a-32c z są przeznaczane wyłącznie na realizację przez nadawców publicznej radiofonii i telewizji misji, o

której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy, w wysokości nieprzekraczającej wydatków ponoszonych w związku z realizacją tej misji, z zastrzeżeniem art. 32 e.

2. Jeżeli na podstawie sprawozdania, o którym mowa w art. 31b pkt 3 zostanie wykazane, że wpływy, o których mowa w art. 31 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, przekraczają wartość wydatków na realizację misji, o której mowa w art. 21 ust. 1, nadwyżka podlega zaliczeniu na poczet wydatków na realizację tej misji w następnym kwartale.

Art. 32e

1. Krajowa Rada może przeznaczyć nie więcej niż 10% wpływów, o których mowa w art. 32 b na audycje, które realizują misję publiczną, na podstawie konkursu.
2. Krajowa Rada określi w formie rozporządzenia tryb oraz szczegółowe warunki i zasady przeprowadzania konkursu, o którym mowa w ust. 1, oraz kontroli wykonania i rozliczenia zadania, kierując się w szczególności koniecznością równego traktowania nadawców publicznych oraz niepublicznych oraz biorąc pod uwagę najlepszy sposób realizacji misji publicznej."

Art. 2

W ustawie z dnia z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 1991 nr 80 poz. 350, z późni. zm.) w art., 21 ust. 1 uchyla się pkt 87.

Art. 3

Uchyla się ustawę z dnia 21 kwietnia 2005 r. „o opłatach abonamentowych” (Dz. U. z 2005 r. Nr 85 poz. 728 z późn. zm.).

Art. 4

Do kontroli i poboru zaległych opłat abonamentowych obowiązujących do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 5

Zaległe opłaty abonamentowe przekazuje się na wyodrębniony rachunek Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

Art. 5.

W terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji przyzna na okres 4 lat licencje programowe jednostkom publicznej radiofonii i telewizji na wniosek zarządów spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U z 1993 r. Nr 7, poz. 34; tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, z późn. zm.) złożony przez nie w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 6

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Media publiczne, jako instytucja zaufania publicznego, są niezbędną instytucją demokratycznego społeczeństwa. Rada Europy w deklaracji określającej warunki niezależności mediów publicznych zaleciła krajom członkowskim wprowadzenie prawnych, politycznych, finansowych i technicznych gwarancji, które zapewnią rzeczywistą niezależność i instytucjonalną autonomię nadawców publicznych. Warunkującą wypełnianie ich misji edukacyjno-kulturalnej.

W Polsce media publiczne, oprócz systemu oświaty i szkolnictwa wyższego, są też jedyną instytucją upowszechniania edukacji i kultury docierającą do wszystkich środowisk i regionów naszego kraju. Badania Eurostatu z 2007 roku dowodzą, że aż 81 procent obywateli RP jedyny kontakt z niekomercyjną kulturą i edukacją miało dzięki mediom publicznym.

Media publiczne są w Polsce niezbędne dla stałej edukacji społeczeństwa, dla tworzenia społeczeństwa innowacyjnego, postindustrialnego.

Bez nowoczesnych mediów publicznych gospodarka polska nie będzie w stanie harmonicznie integrować się z najsilniejszymi gospodarkami Unii Europejskiej ani konkurować na rynkach globalnych. Bez działalności mediów publicznych nie zachowamy naszej tożsamości narodowej, kulturalnej, odrębności regionalnych w Wspólnej Europie i globalizującym się świecie.

Pomimo posiadanego potencjału intelektualnego, organizacyjnego i technicznego polskie media publiczne nie wypełniają w pełni swej edukacyjno - kulturalnej misji. To efekt m.in. anachronicznych regulacji prawnych dotyczących polskiego rynku mediów elektronicznych. Ustawa o radiofonii i telewizji z 1992 roku nie przystaje do obecnych, dynamicznie rozwijającego się mediów elektronicznych. Powinny one zostać unormowane nową, kompleksową ustawą o radiofonii i telewizji.

Zanim to nastąpi wnioskodawcy proponują nowelizację obowiązującej obecnie ustawy stwarzającą mediom publicznym warunki wypełnianie ich misji edukacyjno-kulturalnej, kontynuowania przez nie mecenatu kulturalnego - utrzymywania przez publiczną radiofonie orkiestr symfonicznych i chórów, rozwoju teatru telewizji, współfinansowania przez TVP polskiej produkcji filmowej.

Projekt poza kwestiami finansowania mediów publicznych na podstawie licencji wprowadza również definicję multipleksu, jako pakietu programów telewizyjnych, radiowych i dodatkowych usług jednocześnie transmitowanych cyfrowo do odbiorcy w jednym kanale częstotliwości. Projekt reguluje kwestie archiwum audycji oraz przekazów przez internet.

Projekt wskazuje ponadto, że telewizję publiczną tworzy spółka "Telewizja Polska - Spółka Akcyjna", zawiązana w celu tworzenia i rozpowszechniania ogólnokrajowych programów I, II, TV Polonia, TVP Info oraz regionalnych programów telewizyjnych.

Niezależność finansowa i instytucjonalna autonomia stanowią fundament wypełniania misji publicznych mediów. Stabilność i przewidywalność poziomu tego finansowania decyduje o tym, czy misja publiczna zostanie prawidłowo wypełniona.

W przedłożonej nowelizacji proponujemy finansowanie misji publicznej radia i telewizji ze środków medialnej opłaty publicznej - opłaty przeznaczonej na realizację misji publicznej radia i telewizji należną od osób fizycznych oraz od osób prawnych, a pobieraną poprzez potrącenie z należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku dochodowego od osób prawnych jako coroczna dotacja z budżetu państwa, przy zachowaniu prawa do czerpania dodatkowych zysków z emisji reklam przez media publiczne. Medialna opłata publiczna na dany rok podatkowy wynosiłaby iloczyn wskaźnika 0,015 oraz sumy wpływów budżetu państwa z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych i podatku dochodowego od osób prawnych za ostatni rok podatkowy za który przyjęto sprawozdanie z wykonania budżetu państwa. Propozycja ta zwalnia więc obywateli z obowiązku uiszczania opłat i likwiduje dodatkowe - niepotrzebne - koszty związane z pośrednictwem Poczty. Minister Finansów przekazywać będzie środki Krajowej Radzie, a ta zaś mediom publicznym na zasadach określonych w licencji programowej.

Intencją wnioskodawców jest, aby Krajowa Rada mogła przeznaczyć nie więcej niż 10% wpływów medialnej opłaty publicznej na audycje, które realizują misję publiczną, na podstawie konkursu. Pozwoli to ubiegać się o środki publiczne również mediom komercyjnym. Zakładamy, że Krajowa Rada określi w formie rozporządzenia tryb oraz szczegółowe warunki i zasady przeprowadzania konkursu, o którym mowa w ust. 1, oraz kontroli wykonania i rozliczenia zadania, kierując się w szczególności koniecznością równego traktowania nadawców publicznych oraz niepublicznych oraz biorąc pod uwagę najlepszy sposób realizacji misji publicznej.

Aby przekazywane mediom publicznym środki finansowe były spożytkowane na cele misji edukacyjno-kulturalnej wnioskodawcy przedkładają projekt wprowadzenia nowego instrumentu realizacji zadań publicznych w dziedzinie usług medialnych, którym ma być licencja programowa. Licencja programowa przyznawana będzie bez opłat na okres czterech lat. Licencja programowa będzie udzielana dla nadawców publicznych oraz dla nadawców niepublicznych. To rozszerzy zakres misji edukacyjno-kulturalnej na innych nadawców, wprowadzi dodatkowy instrument dla jej realizacji. Przyczyni się do rozwoju i wzbogacenia programowego nadawców niepublicznych.

Projekt ustawy wychodzi naprzeciw oczekiwaniom społecznym związanym z likwidacją opłaty abonamentowej za posiadanie odbiornika radiowego lub telewizyjnego. Społecznym oczekiwaniom precyzyjnego określenia obowiązków nadawców publicznych i rozliczania ich z otrzymywanych, publicznych środków finansowych.

Dla zrealizowania proponowanych przez wnioskodawców rozwiązań celem będzie uchycenie w całości ustawy o opłatach abonamentowych, która należy do wyjątkowo mało efektywnych aktów prawnych i jest powszechnie krytykowana.

Projekt uwzględnia orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego w zakresie zapewnienia mediom publicznym stabilnego finansowania. W wyroku z dnia 4 listopada 2009 r. rozpatrując wniosek o zbadanie zgodności przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2008 r. o zmianie ustawy o opłatach abonamentowych Trybunał Konstytucyjny wskazał, że realizacja misji publicznej przez media publiczne jest niemożliwa bez zapewnienia odpowiednich nakładów finansowych pochodzących ze środków publicznych. Jednakże to do ustawodawcy należy wybór formy finansowania, jego wysokości i szczegółowych zasad.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Koszt proponowanych rozwiązań będzie wynosił ok. 900 mln zł i będzie w całości finansowany z budżetu państwa.

Projekt nie był poddany konsultacjom w rozumieniu art. 34 ust. 3 Regulaminu Sejmu.

Warszawa, 5 marca 2010 r.

BAS-WAPEiM-287/10

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu
ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych ustaw
(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jerzy Wenderlich)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2009 r. Nr 5, poz. 47 oraz Nr 81, poz. 998) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy przewiduje zmianę ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, ze zmianami) oraz ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, ze zmianami). Projekt zakłada uchycenie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. Nr 85, poz. 728, ze zmianami). Zmiany dotyczą m.in.: definicji pojęć „licencji programowej” i „multipleksu”, obowiązku przyznawania przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji licencji programowych, treści licencji programowej i trybu jej przyznawania oraz zasad finansowania misji publicznej radia i telewizji.

Projekt zawiera przepisy przejściowe. Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy wskazać:

- art. 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE), dotyczący usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym,
- art. 18 TfUE zakazujący wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową,
- art. 56 TfUE zakazujący ograniczeń w swobodnym świadczeniu usług,
- art. 106 ust. 2 TfUE dotyczący przedsiębiorstw świadczących usługi w ogólnym interesie gospodarczym,

- art. 107 i 108 TfUE dotyczące zasad przyznawania pomocy przez państwo,
- art. 167 TFUE określający kompetencje państw członkowskich w dziedzinie kultury,
- Protokół (nr 29) w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich, dołączony do Traktatu z Lizbony (dalej: Protokół),
- rezolucję Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich, przyjętą podczas posiedzenia Rady w dniu 25 stycznia 1999 r., dotyczącą radiofonii i telewizji publicznej (Dz. Urz. WE C 30 z 5.2.1999 r., str. 1; dalej: rezolucja),
- dyrektywę Komisji 2006/111/WE z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi, a także w sprawie przejrzystości finansowej wewnątrz określonych przedsiębiorstw (wersja skodyfikowana) (Dz. Urz. UE L 318 z 17.11.2006 r., str. 17),
- komunikat Komisji 96/C 281/03 na temat usług świadczonych w interesie ogólnym w Europie (Dz. Urz. WE C 281 z 26.9.1996 r., str. 3), uzupełniony komunikatem Komisji 2001/C 17/04 na temat usług świadczonych w interesie ogólnym w Europie (Dz. Urz. WE C 17 z 19.1.2001 r., str. 4),
- komunikat Komisji 2001/C 320/04 w sprawie udzielania pomocy państwa dla radiofonii i telewizji publicznej (Dz. Urz. WE C 320 z 15.11.2001 r., str. 5; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 8, t. 2, str. 117).

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Projekt przewiduje wprowadzenie instytucji licencji programowej dla nadawców publicznych (dalej: licencja programowa). Licencja programowa ma być przyznawana przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji (dalej: Krajowa Rada) na wniosek zarządów spółek tworzących telewizję publiczną i radiofonię publiczną (art. 1 pkt 8 oraz art. 5 projektu). Licencja programowa będzie określała m.in. minimalne miesięczne udziały w programach nadawcy audycji realizujących demokratyczne, społeczne, edukacyjne i kulturalne potrzeby obywateli lub społeczności lokalnych w poszczególnych programach ogólnokrajowych lub regionalnych, a także minimalne roczne udziały w programach nadawcy audycji wytworzonych przez nadawcę lub na jego zamówienie albo we współdziałaniu z innymi nadawcami, oraz minimalne roczne udziały w programach nadawcy audycji wytworzonych przez producentów krajowych. Jednocześnie licencja programowa będzie określała środki finansowe na wykonanie zadań określonych w licencji. Środki te będą pochodziły z medialnej opłaty publicznej – z wyodrębnionego rachunku Krajowej Rady, na którym będą gromadzone środki finansowe z budżetu państwa na finansowanie zadań publicznych w zakresie usług medialnych (art. 1 pkt 10 projektu w zakresie proponowanych artykułów 32a–32c ustawy o

radiofonii i telewizji). Przekazywane na podstawie licencji środki pieniężne będą środkami publicznymi w rozumieniu art. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240).

3.2. Radiofonia i telewizja publiczna jest traktowana jako usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu przepisów Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE). Zgodnie z art. 106 ust. 2 TfUE przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, podlegają normom Traktatów, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych. Jednocześnie przepis ten zastrzega, że rozwój handlu nie może być naruszony w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Unii Europejskiej. Znaczenie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym zostało podkreślone w art. 14 TfUE, stanowiącym, że UE i państwa członkowskie, w granicach swych kompetencji i w granicach stosowania Traktatów, zapewniają, aby te usługi funkcjonowały na podstawie zasad i na warunkach, które pozwolą im wypełniać ich zadania. Artykuł 14 TfUE nie wyłącza stosowania reguł dotyczących przyznawania pomocy przez państwo określonych w art. 106 i 107 TfUE. Zgodnie z postanowieniami interpretacyjnymi zawartymi w Protokole, system publicznego nadawania w państwach członkowskich jest bezpośrednio związany z potrzebami demokratycznymi, społecznymi i kulturowymi każdego społeczeństwa oraz z koniecznością zachowania pluralizmu w mediach. W Protokole stwierdza się, że postanowienia Traktatów „nie naruszają kompetencji państw członkowskich w zakresie zapewnienia finansowania publicznego nadawania w zakresie, w jakim takie finansowanie przyznaje się organizacjom nadawczym w celu wypełnienia misji służby publicznej, która została powierzona, określona i zorganizowana przez każde państwo członkowskie, oraz w zakresie, w jakim takie finansowanie nie wpływa na warunki handlowe i konkurencję w Unii w zakresie, w jakim byłoby to sprzeczne ze wspólnym interesem, przy uwzględnieniu konieczności realizacji mandatu tej służby publicznej”. Kompetencja państw członkowskich w zakresie realizacji i finansowania misji świadczenia usługi publicznej została również podkreślona w rezolucji dotyczącej radiofonii i telewizji. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TS) potwierdził kompetencję państw członkowskich do ustalenia szerokiej definicji nadawczych usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.¹

3.3. Artykuł 1 pkt 8 projektu, w związku z art. 21 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, określa treść licencji programowej przyznawanej w celu realizacji misji publicznej. Zgodnie z proponowanym art. 30b ust. 1 pkt 6 ustawy o radiofonii i telewizji licencja określa środki finansowe na wykonanie

¹ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 października 2008 r. w sprawach połączonych T-309/04, T-329/04 i T-336/04 *TV 2/Danmark A/S przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich*, pkt 107 i 113.

zadań określonych w licencji. Należy jednak zauważyć, że na podstawie proponowanego art. 30b ustawy dotyczącego przyzwania licencji programowej nie można określić treści tych zadań. W proponowanym art. 30b ust. 6 ustawy znajduje się jedynie upoważnienie do wydania przez Krajową Radę rozporządzenia określającego m.in. sposób sporządzania corocznego sprawozdania finansowego, łącznie z informacją o realizacji licencyjnych zadań programowych. Nie jest też jasne, czy pojęcie „licencyjne zadania programowe” z art. 30b ust. 6 ustawy jest tożsame z pojęciem „zadań określonych w licencji”, o których mowa w proponowanym art. 30b ust. 1 pkt 6 ustawy.

Przewidziane w proponowanym art. 30b ust. 1 pkt 6 ustawy określenie w licencji programowej środków publicznych na realizację „zadań określonych w licencji” należy ocenić z punktu widzenia zgodności proponowanej regulacji z unijnymi regułami konkurencji, w szczególności zasadami udzielania pomocy przez państwo, z uwzględnieniem postanowień wynikających z Protokołu. Artykuł 107 ust. 1 TfUE stanowi, że wszelka pomoc przyznawana przez państwa członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Za zgodną z rynkiem wewnętrznym może zostać uznana m.in. pomoc przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji w UE w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem (art. 107 ust. 3 lit. d TfUE). Artykuł 167 ust. 4 TfUE przewiduje uwzględnianie przez UE w jej działaniu aspektów kulturalnych, zwłaszcza w celu poszanowania i popierania różnorodności jej kultur.

3.4. Zgodnie z art. 106 ust. 3 TfUE Komisja Europejska czuwa nad stosowaniem art. 106 ust. 2 i w razie potrzeby kieruje stosowne dyrektywy lub decyzje do państw członkowskich. Zgodnie z art. 108 ust. 3 TfUE Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swych uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy państwa. Tak więc, zarówno w przypadku stosowania art. 106 ust. 2 TfUE jak i art. 107 ust. 3 lit. d TfUE, do Komisji należy ocena zgodności przyznanych środków z unijnymi regułami konkurencji, w tym z zasadami pomocy przyznawanej przez państwa. W komunikacie 2001/C 320/04 Komisja szczegółowo określiła kryteria, które bierze pod uwagę dokonując takiej oceny w odniesieniu do środków z zakresu pomocy państwa dla radiofonii i telewizji publicznej.

Zdaniem Komisji pojęcie „kultura” w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. d Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d TfUE)² wymaga przyjęcia interpretacji ograniczającej, ponieważ przepis

² Treść przepisów art. 86 ust. 2 oraz art. 87 ust. 3 lit. d TWE, zastąpionych odpowiednio art. 106 ust. 2 oraz art. 107 ust. 3 lit. d TfUE, nie uległa zmianie. Dalej w niniejszej opinii powoływane są obecne jednostki redakcyjne TfUE.

przewidujący wyłączenie spod zakazu obejmowania pomocą państwa należy stosować w sposób ścisły. Potrzeby edukacyjne i demokratyczne państwa członkowskiego należy odróżnić od promocji kultury. Takiego rozróżnienia – między potrzebami kulturalnymi, społecznymi i demokratycznymi – dokonuje Protokół. Jeżeli państwo członkowskie nie wprowadzi odrębnej definicji i odrębnego finansowania pomocy państwa na samą promocję kultury, pomoc taka, zdaniem Komisji, co do zasady, nie może być zaakceptowana na podstawie art. 107 ust. 3 lit. d TfUE. Można jednak dokonać odpowiedniej oceny na podstawie art. 106 ust. 2 TfUE, dotyczącego usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Zgodnie z orzecznictwem TS art. 106 ust. 2 TfUE stanowi wyjątek, który należy interpretować w sposób ściśle określony. Aby móc skorzystać z odstępstwa przewidzianego w tym przepisie konieczne jest spełnienie następujących warunków: 1) usługa musi być świadczona w ogólnym interesie gospodarczym i jasno określona jako taka przez państwo członkowskie, 2) przedsiębiorstwo musi być jednoznacznie zobowiązane przez państwo do świadczenia danej usługi, 3) stosowanie przewidzianego w TfUE zakazu korzystania z pomocy państwa musi utrudniać wykonywanie szczególnych zadań powierzonych przedsiębiorstwu i odstępstwo od tych zasad nie może wpływać na rozwój handlu w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty (kryterium proporcjonalności).³ Biorąc pod uwagę postanowienia Protokołu należy ocenić, czy regulacje projektu, odnoszące się do misji publicznej i środków finansowych przekazywanych na jej realizację, spełniają kryteria usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, określone w prawie UE. Zgodnie z komunikatem Komisji 2001/C 320/04 zasady realizacji misji publicznej powinny być precyzyjnie określone, aby władze państw członkowskich mogły skutecznie nadzorować działalność nadawców.

3.5. Przewidziane w projekcie finansowanie zadań misji publicznej w dziedzinie radiofonii i telewizji wydaje się nie naruszać przepisów art. 106 ust. 2 i art. 107 ust. 1 TfUE, interpretowanych przez Protokół oraz orzecznictwo TS. Finansowanie zadań misji publicznej, określone w projekcie, mogłoby zostać zakwalifikowane jako pomoc przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. d TfUE i uznane tym samym przez Komisję za zgodne z rynkiem wewnętrznym. Wątpliwości budzi jednak niezdefiniowanie w projekcie treści i zakresu pojęcia „zadań określonych w licencji”, co utrudnia ostateczną ocenę zgodności proponowanego programu pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym. Do Komisji należy ostateczna ocena zgodności programu pomocy z unijnymi regułami konkurencji, w tym z zasadami pomocy przyznawanej przez państwa. Komisja oceni, czy przewidziany program pomocy dotyczący przekazywania środków publicznych na finansowanie misji publicznej będzie zgodny z art. 106 ust. 2 TWE i art. 107 ust. 3 lit. d TWE. Projekt podlega notyfikacji Komisji.

³ Komunikat Komisji 2001/C 320/04, pkt 26–29; wyrok Trybunału z dnia 27 marca 1974 r. w sprawie 127–73 *Belgische Radio en Televisie przeciwko SV SABAM i NV Fonior*, ECR z 1974 r., str. 313.

3.6. Projekt przewiduje zmianę finansowania realizacji misji publicznej przez publiczną radiofonię i telewizję (proponowany rozdział 4a ustawy o radiofonii i telewizji). Zgodnie z proponowanym art. 32a ust. 1 ustawy finansowanie misji publicznej radia i telewizji ma odbywać się ze środków medialnej opłaty publicznej (dalej: opłata). Zgodnie z proponowanym art. 32d ust. 1 ustawy wpływy z opłaty będą przeznaczane wyłącznie na realizację przez nadawców publicznej radiofonii i telewizji misji publicznej w wysokości nieprzekraczającej wydatków ponoszonych w związku z realizacją tej misji. W przypadku wykazania, że wpływy z opłaty oraz z dotacji z budżetu państwa przekraczałyby wartość wydatków na realizację misji publicznej, nadwyżka ma podlegać zaliczeniu na poczet wydatków na realizację tej misji w następnym kwartale (proponowany art. 32d ust. 2 ustawy). Jednocześnie proponowany art. 32e ustawy umożliwi Krajowej Radzie przeznaczenie nie więcej niż 10% wpływów z opłaty na audycje, które realizują misję publiczną. Z treści tego przepisu wynika, że wpływy te będą przekazywane nadawcom publicznym i nadawcom niepublicznym na podstawie konkursu przeprowadzanego zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu Krajowej Rady.

W odniesieniu do nadawców publicznych, otrzymujących wpływy z opłaty, będzie miał zastosowanie przepis art. 31a ustawy, zgodnie z którym są oni obowiązani do określenia w dokumentacji – określonej w przepisach ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223, ze zmianami) – zasad rachunkowości w sposób zapewniający ujęcie w księgach rachunkowych przychodów i związanych z nimi kosztów odrębnie w odniesieniu do działalności dotyczącej realizacji misji publicznej, oraz pozostałej działalności, a także metod przypisywania kosztów i przychodów do poszczególnych rodzajów prowadzonej działalności.⁴ Projekt nie przewiduje natomiast nałożenia na nadawców niepublicznych, otrzymujących wpływy z opłaty na podstawie konkursu, obowiązku określonego w art. 31a ustawy.

Proponowaną regulację należy ocenić z punktu widzenia przepisów dyrektywy 2006/111/WE, określającej m.in. wymagania dotyczące przejrzystości finansowej wewnątrz określonych przedsiębiorstw. Dyrektywa nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia właściwego odzwierciedlenia w oddzielnych księgach struktury finansowej i organizacyjnej każdego przedsiębiorstwa zobowiązanego do prowadzenia oddzielnych ksiąg, tak aby wyraźnie wskazane były następujące elementy: a) dochody i koszty związane z różnymi rodzajami działalności, b) szczegółowe wyjaśnienie metody przypisywania i rozliczania dochodów i kosztów związanych z różnymi rodzajami działalności (art. 1 ust. 2 dyrektywy). W rozumieniu art. 2 lit. d dyrektywy pojęcie „przedsiębiorstwo zobowiązane do prowadzenia oddzielnych

⁴ Sposób prowadzenia dokumentacji przez spółki publicznej radiofonii i telewizji określa rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie sposobu prowadzenia przez spółki publicznej radiofonii i telewizji dokumentacji w oparciu o zasady rachunkowości oraz sposobu sporządzania sprawozdań składanych przez zarządy tych spółek Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji (Dz. U. z 2008 r. Nr 84, poz. 515).

ksiąg” oznacza każde przedsiębiorstwo, któremu zgodnie z art. 106 ust. 1 TfUE przyznane zostały przez państwo członkowskie prawa specjalne lub wyłączne albo któremu powierzono zostało świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym zgodnie z art. 106 ust. 2 TfUE oraz otrzymuje rekompensatę za świadczenie usług publicznych w odniesieniu do takiej usługi, a które prowadzi także inną działalność. W odniesieniu do przejrzystości, określonej w art. 1 ust. 2, dyrektywa nie ma jednak zastosowania do: a) przedsiębiorstw, w odniesieniu do usług, których świadczenie nie będzie miało zauważalnego wpływu na handel między państwami członkowskimi, b) przedsiębiorstw, których całkowite roczne obroty netto w okresie dwóch lat poprzedzających okres obowiązywania praw specjalnych lub wyłącznych, przyznanych im przez państwo członkowskie zgodnie z art. 106 ust. 1 TfUE lub w którym powierzono zostało im świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym zgodnie z art. 106 ust. 2 TfUE wyniosły mniej niż 40 milionów EUR, c) przedsiębiorstw, którym powierzono zostało świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym zgodnie z art. 106 ust. 2 TfUE, jeśli otrzymywana przez nie rekompensata, w dowolnej formie, została ustalona na dany okres w wyniku zastosowania otwartych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych procedur (art. 5 ust. 2 dyrektywy).

Z przepisów dyrektywy wynika, że nadawców niepublicznych, zgodnie z proponowanym art. 32e ustawy, otrzymujących wpływy z opłaty na podstawie konkursu, należy uznać za „przedsiębiorców zobowiązanych do prowadzenia oddzielnych ksiąg” w rozumieniu art. 2 lit. d dyrektywy. Oznacza to, że także ta kategoria nadawców powinna być zobowiązana do prowadzenia oddzielnych ksiąg zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy, chyba że zachodziłyby przesłanki wyłączenia stosowania dyrektywy określone w jej art. 5 ust. 2. Projekt ustawy nie przewiduje w stosunku do żadnej z kategorii nadawców niepublicznych obowiązku prowadzenia oddzielnych ksiąg. Przyjęcie takiego rozwiązania może prowadzić do naruszenia przepisów dyrektywy 2006/111/WE.

3.7. Artykuł 1 pkt 8 projektu – w zakresie proponowanego art. 30b ust. 1 pkt 5 ustawy – stanowi, że licencja programowa będzie określała minimalny roczny udział w programach nadawcy audycji wytworzonych przez producentów krajowych. Projekt nie definiuje pojęcia „producenta krajowego”, można jednak przyjąć, że pojęciem tym nie będą objęci producenci pochodzący z innych niż Polska państw członkowskich UE. Artykuł 1 pkt 8 projektu podlega ocenie w zakresie zgodności z ogólnym zakazem dyskryminacji ze względu na przynależność państwową (art. 18 TfUE) oraz zasadą swobody świadczenia usług (art. 56 TfUE). Przyjęcie proponowanego art. 30b ust. 1 pkt 5 ustawy prowadziłoby faktycznie do wprowadzenia wymogu zakupu przez nadawców publicznych audycji wytworzonych przez producentów krajowych w kwocie nie mniejszej niż określona w licencji programowej. Zgodnie z przepisami projektu określenie wielkości tej kwoty będzie stanowiło wyłączną kompetencję Krajowej Rady. Organ ten mógłby więc w sposób dowolny i arbitralny

kształtować udział producentów krajowych w ramach kwoty określonej w licencji. Takie rozwiązanie należy uznać za dyskryminujące producentów pochodzących z innych niż Polska państw członkowskich UE i w konsekwencji naruszałoby ono art. 18 TfUE zakazujący dyskryminacji ze względu na przynależność państwową oraz art. 56 TfUE wprowadzający zasadę swobody świadczenia usług.

4. Konkluzje

4.1. Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych ustaw zawiera przepisy objęte prawem Unii Europejskiej.

4.2. Projekt przewiduje zmianę sposobu finansowania ze środków publicznych misji publicznej realizowanej w dziedzinie radiofonii i telewizji. Finansowanie zadań misji publicznej, określone w projekcie, będzie zgodne z rynkiem wewnętrznym, o ile zostanie uznane przez Komisję Europejską za pomoc przeznaczoną na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego na podstawie art. 107 ust. 3 lit. d TfUE. Wątpliwości budzi natomiast niezdefiniowanie w projekcie treści i zakresu pojęcia „zadań określonych w licencji”, co może utrudnić ostateczną ocenę zgodności proponowanego programu pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym (pkt 3.3 – pkt 3.5 niniejszej opinii). Projekt podlega notyfikacji Komisji.

4.3. Projekt ustawy – w zakresie, w jakim nie przewiduje w odniesieniu do nadawców niepublicznych, uzyskujących środki z medialnej opłaty publicznej, obowiązku prowadzenia oddzielnych ksiąg – może prowadzić do naruszenia przepisów dyrektywy 2006/111/WE (punkt 3.6 opinii).

4.4. Proponowany art. 30b ust. 1 pkt 5 ustawy – przewidujący określenie w licencji programowej minimalnego rocznego udziału w programach nadawcy audycji wytworzonych przez producentów krajowych – narusza art. 18 TfUE, zakazujący dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, oraz art. 56 TfUE, ustanawiający zasadę swobody świadczenia usług (punkt 3.7 opinii).

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Warszawa, 5 marca 2010 r.

BAS-WAPEiM-288/10

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 Regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jerzy Wenderlich) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt ustawy przewiduje zmianę ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, ze zmianami) oraz ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, ze zmianami). Projekt zakłada uchycenie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. Nr 85, poz. 728, ze zmianami). Zmiany dotyczą m.in.: definicji pojęć „licencji programowej” i „multipleksu”, obowiązku przyznawania przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji licencji programowych, treści licencji programowej i trybu jej przyznawania oraz zasad finansowania misji publicznej radia i telewizji.

Projekt ustawy zawiera przepisy niezgodne z prawem Unii Europejskiej oraz przepisy mogące prowadzić do naruszenia tego prawa.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych ustaw **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.**

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

PROKURATORIA GENERALNA SKARBU PAŃSTWA

Główny Urząd Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

ul. Hoża 76/78, 00-682 Warszawa
tel.: (+48) 022 3923117; fax: (+48) 022 3923120www.prokuratoria.gov.pl
e-mail: kancelaria@prokuratoria.gov.plKR-023-153/10/MAR
W/ 2103 /10

Warszawa, dnia 31 marca 2010 r.

**Pan Lech CZAPLA
SZEFE
KANCELARII SEJMU***Szanowny Panie Ministrze!*

W nawiązaniu do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych ustaw, przekazanego przy piśmie nr GMS-WP-183-36/10 z dnia 17 marca 2010 r., uprzejmie przedkładam opinię Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa do tego projektu.

*z wyrazami szacunku***WICEPREZES
Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa***Włona Gintowt-Juchniewicz*

Do wiadomości:
Pan Szymon Jajko
Dyrektor Departamentu
Spraw Parlamentarnych
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

PROKURATORIA GENERALNA SKARBU PAŃSTWA

Główny Urząd Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

KR-023-153/10/MAR

2010.03.31

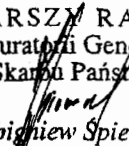
Opinia do projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych ustaw

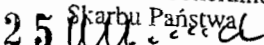
1. Zakładana w art. 4 pkt 15 definicja „licencji programowej” wydaje się być zbędna. Projektowany art. 30b ust. 1 w sposób wyczerpujący określa przedmiot licencji programowej (treść stosownej uchwały Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji), zaś stwierdzenie, że przyznanie i odmowa przyznania licencji programowej następuje w formie uchwały Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji może być zawarte w projektowanym art. 30b ust. 3.
2. W projektowanym art. 6 ust. 2 pkt 11 można by dodać po „jednostkach publicznej radiofonii i telewizji” również „osoby, które uzyskały koncesję na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych”. Uzupełnienie to ma na celu zapewnienie zgodności z niezmiennym art. 2 ust. 1, a także harmonizację z projektowanym art. 32e. Wprawdzie projektowany przepis art. 32e ust. 1 stanowi wyłącznie o konkursie na realizację misji publicznej, to jednak wydaje się, że efektem wygrania konkursu przez osobę, która uzyskała koncesję na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych powinno być przyznanie tej osobie ograniczonej do zakresu konkursu licencji programowej, zawierającej elementy określone w projektowanym art. 30b ust. 1 pkt 1 i 5 oraz określenie audycji realizujących w programach ogólnokrajowych lub regionalnych misję publiczną. W przypadku niepodzielenia powyższej koncepcji, proponuje się wskazanie w art. 6 ust. 2 w odrębnym punkcie zadania, o którym mowa w projektowanym art. 32e.
3. W projektowanym art. 6 ust. 2 pkt 11 należałoby dodać zadanie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, o którym mowa w projektowanym art. 30b ust. 7.
4. W konsekwencji projektowanej zmiany art. 26 ust. 2 jest konieczna adekwatna zmiana ust. 6 pkt 1 w tym artykule, poprzez dodanie programu TVP Info do katalogu ogólnokrajowych programów telewizyjnych, dla których częstotliwości niezbędne do pokrycia kraju zasięgiem ich odbioru zapewnia Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej.
5. Projektowany art. 30b ust. 1 zawiera sformułowanie „w celu realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1”. Zestawiając ten fragment oraz treść art. 21 ust. 1 z pkt 2 i 3 w ust. 1 art. 30b wydaje się, że nie wszystkie elementy „misji publicznej” zostały uwzględnione w tych punktach. Skoro „licencja programowa” ma legitymować nadawcę do uzyskania środków publicznych na realizację „misji publicznej”, to podstawą przyznania „licencji programowej” powinny być wszystkie elementy „misji publicznej” określone w art. 21 ust. 1, a nie tylko wyszczególnione w tych punktach „demokratyczne, społeczne, edukacyjne i kulturalne potrzeby obywateli lub społeczności lokalnych”.
6. Projektowany art. 30b ust. 1 stanowi m.in., że Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji „przyznaje” licencję programową na wniosek spółki „Telewizja Polska – Spółka Akcyjna”, spółki „Polskie Radio – Spółka Akcyjna” i spółek radiofonii regionalnej. Użycie zwrotu „przyznaje” oznacza, że Krajowa

Rada Radiofonii i Telewizji musi przyznać „licencję programową” w każdym przypadku wystąpienia przez uprawnioną spółkę ze stosownym wnioskiem i to bez względu na jego treść, a to wobec braku przepisów umożliwiających Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji weryfikację danych zawartych we wniosku. Wydaje się, że rozstrzygnięcie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji mogłoby mieć charakter fakultatywny i mogłoby być oparte o przesłanki wzorowane na niezmienianym art. 36 ust. 1 i 2, a ponadto w każdym przypadku (rozstrzygnięcia obligatoryjnego i fakultatywnego) należałoby w ustawie wskazać kryteria określania wysokości środków finansowych przyznawanych poszczególnym nadawcom. Nadto w przypadku dopuszczenia fakultatywności rozstrzygnięcia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji należałoby dodać przepisy regulujące mechanizm odwołania od decyzji negatywnej, chociażby na wzór art. 20 ust. 3 i art. 20a ust. 2. Na marginesie wydaje się, że tryb odwoławczy mógłby być dopuszczalny również co do wysokości środków finansowych przyznawanych poszczególnym nadawcom, nawet w przypadku zachowania obligatoryjnego rozstrzygnięcia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

7. Projektowany art. 30b ust. 2 zakłada obowiązek jednostek publicznej radiofonii i telewizji złożenia wniosku o wydanie „licencji programowej”. Skoro zgodnie z niezmiennym art. 26 ust. 4 do jednostek publicznej radiofonii i telewizji stosuje się przepisy Kodeksu spółek handlowych, to przepis ten powinien mieć charakter fakultatywny i pozostawiać jednostkom publicznej radiofonii i telewizji swobodę w kwestii wystąpienia z wnioskiem o przyznanie „licencji programowej”.
8. Projektowane przepisy art. 30b ust. 4 i 5 nie mogą dopuszczać wniosku Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji o zmianę przyznanej „licencji programowej”, gdyż to właśnie Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji przyznaje taką licencję. W to miejsce można dopuścić, że zmiana „licencji programowej” może być dokonana z urzędu przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji w przypadkach wymienionych w ust. 5 oraz w przypadku zmiany kwot środków publicznych, jakie mogą być przeznaczone na realizację misji publicznej w związku z odpowiednimi wpływami budżetu państwa.
9. W projektowanym art. 30b można by rozważyć dopuszczalność cofnięcia „licencji programowej” w przypadku nie wywiązywania się nadawcy z warunków ustalonych w ust. 1 tego artykułu, określając zarazem zasady zwrotu środków publicznych otrzymanych na niewykonaną realizację misji publicznej.
10. W projektowanym art. 30b ust. 6 należałoby stworzyć dwa odrębne upoważnienia ustawowe – jedno w sprawie przydzielania, zmiany i ewentualnie cofania „licencji programowej”, a drugie w sprawie prowadzenia ewidencji audycji objętych „licencją programową”.
11. Upoważnienie ustawowe zamieszczone w projektowanym art. 30b ust. 6, w części dotyczącej prowadzenia ewidencji audycji objętych „licencją programową”, należałoby uzupełnić o kwestie dotyczące zakresu informacji zamieszczanych w ewidencji oraz czasu przechowywania ewidencji, wzorując się w tym zakresie na niezmiennym art. 15a ust. 2 i art. 16 ust. 4 pkt 5.
12. Upoważnienie ustawowe zamieszczone w projektowanym art. 30b ust. 6, w części dotyczącej corocznego sprawozdania finansowego należałoby skreślić, bowiem reguły sporządzania sprawozdań ze sposobu wykorzystania środków publicznych określa Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji na podstawie niezmienionego art. 31a ust. 3. Wskazane upoważnienie ustawowe, zważywszy zmianę wprowadzaną w art. 31 ust. 1 pkt 1, obejmuje swym zakresem sprawozdania, które zarządy jednostek publicznej radiofonii i telewizji są obowiązane składać Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji na podstawie art. 31b pkt 1 i 2.

13. Projektowany art. 30b ust. 7 należałoby przenieść do niezmienionego art. 31b, z uwagi na związki tematyczne zachodzące między tymi przepisami.
14. W konsekwencji zmian wprowadzanych w art. 31 ust. 1 pkt 1 oraz uwzględniając zachowywaną treść art. 31b należałoby uchylić art.31c albo zmodyfikować jego treść adekwatnie do idei projektowanej nowelizacji.
15. W kontekście wprowadzenia do ustawy nowego rozdziału 4a poddaje się pod rozważenie pozostawienie w ustawie dotychczasowego art. 31 ust. 2. Skoro bowiem projektowana nowelizacja ustanawia nowe zasady finansowania jednostek publicznej radiofonii i telewizji ze środków publicznych to powstaje pytanie czy niezależnie od ustanawianego mechanizmu należy zachować drugi, równoległy kanał finansowania tych jednostek z budżetu państwa w formie dotacji. Stosownie do przyjętego w tym zakresie rozstrzygnięcia mogą wymagać nowelizacji art. 31a-c.
16. Jak się wydaje, w konstrukcji projektowanego rozdziału 4a, dotyczącego finansowania misji publicznej realizowanej przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji oraz przez osoby, które uzyskały koncesję na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych, istnieje wewnętrzna sprzeczność. Z jednej strony – zgodnie z projektowanym art. 32a ust. 2 – medialna opłata publiczna jest opłatą przeznaczoną na realizację misji publicznej, należną od osób fizycznych oraz od osób prawnych, pobieraną przez potrącenie z należności podatkowych z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku dochodowego od osób prawnych, zgodnie z zasadami określonymi w projektowanym art. 32b. Z drugiej strony ów art. 32b ust. 1 określa wysokość tej opłaty jako iloczyn wskaźnika 0,015 oraz sumy wpływów budżetu państwa z tytułu obu ww. podatków, zaś art. 32b ust. 2 stanowi, że jest ona przekazywana przez Ministra Finansów Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji z budżetu państwa. Powstaje więc pytanie, czy medialna opłata publiczna jest publicznoprawnym świadczeniem osób fizycznych i osób prawnych na rzecz Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, którego tylko pośrednikiem jest budżet państwa (a wtedy należy zauważyć, że nie ma ona charakteru powszechnego, gdyż nie będzie jej uiszczać liczna grupa obywateli nie będących podatnikami podatku dochodowego od osób fizycznych, zaś zgodnie z art. 84 Konstytucji RP każdy obywatel jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie), czy też jest to swego rodzaju dotacja pochodząca z budżetu państwa (takie zresztą sformułowanie znalazło się w uzasadnieniu projektu ustawy). W tym drugim przypadku istnieje zagrożenie, że projektowane regulacje, zwłaszcza projektowany art. 32d ust. 1, mogą zostać uznane za niezgodne z art. 32 Konstytucji RP, ustanawiającym m.in. prawo do równego traktowania przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminacji w życiu gospodarczym. Tymczasem wpływy z medialnej opłaty publicznej mają być – co do zasady – przeznaczane w 90 % na realizację misji publicznej wyłącznie przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji. Jedynie 10% wpływów z tej opłaty będzie mogło być rozdysponowane także między nadawców niepublicznych, na podstawie konkursu, na audycje realizujące misję publiczną. Istnieje także ryzyko, że przekazywanie nadawcom publicznym środków, których nie mogą otrzymać nadawcy niepubliczni, zostanie uznane za zakłócające konkurencję lub grożące zakłóceniem konkurencji, poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorcom, co powodowałoby, że byłaby to niedozwolona pomoc publiczna.
17. W projektowanym art. 32e w ust. 1 należałoby wskazać, że w konkursie mogą uczestniczyć wszyscy nadawcy, o których mowa w niezmienionym art. 2. Ponadto „warunki i zasady” przeprowadzania konkursu powinny być wyczerpująco określone bezpośrednio w projektowanej ustawie, gdyż wkraczają one w sferę praw i obowiązków przedsiębiorców uczestniczących w konkursie.

STARSZY RADCA
Prokuratury Generalnej
Skarbu Państwa

Zbigniew Spiewak

STARSZY RADCA
Prokuratury Generalnej
Skarbu Państwa
25
Matylda Arnold-Rogiewicz

Warszawa, dnia 12 kwietnia 2010 r.

NS - 618/2010

Pan
Lech Czapla
Szef
Kancelarii Sejmu
ul. Wiejska 4/6/8
00-902 Warszawa

Szanowny Panie Ministrze,

W imieniu Krajowej Rady Biegłych Rewidentów bardzo serdecznie dziękuję za przesłanie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych ustaw (pismo z dnia 17 marca 2010 r., znak: GMS-WP-183-36/10).

Jednocześnie pragnę poinformować, że Krajowa Izba Biegłych Rewidentów nie zgłasza uwag do ww. projektu ustawy.

Z poważaniem

P r e z e s

Krajowej Rady Biegłych Rewidentów

A. Kęsik

Adam Kęsik

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2010 r.

BSA III - 021- 43/10

**Pan
Lech CZAPLA
p.o. Szefa Kancelarii Sejmu**

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 17 marca 2010 r., GMS-WP-183-36/10 uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do **poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych ustaw.**

Z poważaniem

Prof. dr hab. Lech GARDOCKI

SĄD NAJWYŻSZY
BIURO STUDIÓW I ANALIZ
Pl. Krasińskich 2/4/6, 00-951 Warszawa

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2010 r.

BSA III- 021- 43/10

Uwagi
do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii
i telewizji i innych ustaw

Projektowana ustawa ma na celu zmianę dotychczasowego modelu finansowania zadań radiofonii i telewizji składających się na tak zwaną misję publiczną.

Przedstawiony projekt nasuwa zastrzeżenia przede wszystkim z punktu widzenia zasad poprawnej legislacji. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że sposób sformułowania definicji legalnych, które mają zostać dodane do art. 4 z 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (tekst jednolity Dz. U. z 2004, Nr 253, poz. 2531, dalej jako ustawa), odbiega od przyjętego w ustawie. Definicje przewidziane w opiniowanym projekcie rozpoczynają się słowem „oznacza” zamiast „jest”.

W dalszej kolejności należy zwrócić uwagę, że w dodawanym art. 30b ustawy nie zachowano konsekwencji w sposobie oznaczania organu – w ust. 3 i 4 mowa jest o Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji, a w pozostałych jednostkach redakcyjnych przepisu o Krajowej Radzie. Tymczasem art. 5 ustawy w obecnym brzmieniu jednoznacznie stanowi, że Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji zwana jest w dalszej części ustawy Krajową Radą. Nie ma zatem potrzeby posługiwania się w treści przepisów ustawy pełną nazwą organu.

W projekcie zamiennie używane są sformułowania „medialna opłata publiczna” (art. 32a, art. 32b ust. 1, art. 32b ust. 2, art. 32c ust. 3) oraz „środki finansowe medialnej opłaty publicznej” (art. 32 c ust. 2; art. 32b ust. 3). Z kolei w art. 32d ust. 1 użyto słowa „misja” a w art. 32a „misja publiczna”.

Zgodnie z art. 4 pkt 1 projektu do art. 4 ustawy dodaje się pkt 15. W jego treści posłużono się sformułowaniem „spółka mediów publicznych”. Określenie to nie jest znane ustawie w obecnym brzmieniu. Nie zostało zdefiniowane w samym projekcie. Można jedynie zakładać, że intencją projektodawców było objęcie zakresem tego pojęcia jednoosobowych spółek akcyjnych Skarbu Państwa, tworzących publiczną radiofonię i telewizję (art. 26 ustawy). Posługiwanie się określeniem „spółka mediów publicznych” nie wydaje się zasadne. W obecnym brzmieniu ustawy o radiofonii i telewizji konsekwentnie używany jest zwrot „jednostka publicznej radiofonii i telewizji”. Również w innych przepisach projektu ustawy zamiast sformułowania „spółka mediów publicznych” posłużono się określeniem „jednostka publicznej radiofonii i telewizji”. Z tych samych względów należy rozważyć zasadność użycia w proponowanym brzmieniu art. 32 d ust. 1 zwrotu „nadawców publicznej radiofonii i telewizji”.

Merytoryczne wątpliwości nasuwa przewidziana w proponowanym art. 30 ust. 4 ustawy instytucja zmiany licencji programowej na wniosek Krajowej Rady. Z przepisu tego wynika, że Krajowa Rada najpierw składa wniosek o zmianę licencji programowej, a następnie rozpoznaje swój własny wniosek, zmieniając ewentualnie licencję programową. Jak się wydaje intencją wnioskodawców było upoważnienie Krajowej Rady do zmiany licencji programowej z urzędu.

Przepis art. 30b ust. 6 ustawy upoważnia Krajową Radę do wydania rozporządzenia określającego sposób sporządzenia sprawozdania „o którym mowa w art. 31c ustawy”. Nowelizacja nie wprowadza zmian do tego przepisu, który w aktualnym brzmieniu odnosi się do sprawozdania z wykorzystania wpływów z opłat abonamentowych. Tymczasem art. 3 projektowanej ustawy uchyla w całości ustawę z 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2005 r., Nr 85, poz. 728 z późn. zm.), zaś art. 1 pkt 10 projektu wprowadza do ustawy nowy rozdział poświęcony finansowaniu misji publicznej radia i telewizji ze środków medialnej opłaty publicznej. Konieczne jest więc wprowadzenie odpowiednich zmian do art. 31c ustawy, ewentualnie zmiana proponowanego brzmienia art. 30b ust. 6 ustawy.

Zastrzeżenia nasuwa także zabieg polegający na umieszczaniu w innych jednostkach redakcyjnych art. 30b ustawy odwołań do art. 30b ust. 6 ustawy. Zawarte w art. 30b ust. 5 i 7 ustawy odesłania sugerują bowiem, że art. 30b ust. 6 ustawy nakłada na jednostki publicznej radiofonii i telewizji obowiązek składania

sprawozdania finansowego, podczas gdy przepis ten zawiera jedynie delegację ustawową do wydania przez Krajową Radę różnych aktów wykonawczych.

Z punktu widzenia celu projektowanej ustawy, najistotniejsze znaczenie ma dodawany do obecnej ustawy rozdział 4a „Finansowanie misji publicznej radia i telewizji”. Projekt wprowadza instytucję „medialnej opłaty publicznej”, jako źródło finansowania „misji publicznej radia i telewizji” (proponowany art. 32a ust. 1). Poważne wątpliwości budzi konstrukcja samej opłaty. W myśl proponowanego art. 32a ust. 2 ustawy jest to opłata „należna od osób fizycznych oraz od osób prawnych”, ale pobierana jest przez potrącenie określonej kwoty z globalnej sumy należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku dochodowego od osób prawnych. Jest to więc suma pieniężna odpowiadająca ułamkowi wpływów uzyskanych przez budżet państwa z tytułu określonych podatków (podatki dochodowe), przy czym opłata za dany rok rozliczeniowy wynosi określony ułamek wpływów podatkowych za „ostatni rok podatkowy za który przyjęto sprawozdanie z wykonania budżetu państwa”. Zatem medialna opłata publiczna pochodzi z części dochodów publicznych w rozumieniu art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy o finansach publicznych. Medialna opłata publiczna jest więc wydatkiem budżetu państwa, a nie „opłatą należną od osób fizycznych i prawnych”.

Treść projektowanego art. 32a ust. 1 i 2 częściowo powtarza się. W ust. 1 wskazano, że finansowanie misji publicznej odbywa się ze środków medialnej opłaty publicznej, a następnie w ust. 2 wyjaśniono ponownie, że medialna opłata publiczna przeznaczona jest na realizację misji publicznej. Podobne uwagi odnoszą się do art. 32b. Przepis proponowanego art. 32b ust. 2 określa terminy, w jakich medialna opłata publiczna jest przekazywana Krajowej Radzie przez Ministra Finansów, a następnie art. 32c ust. 1 ponownie stanowi o obowiązku przekazywania środków finansowych medialnej opłaty publicznej w terminie wskazanym w art. 32b ust. 2.

Przepis art. 32e jest częściowo sprzeczny z art. 32d ustawy. Z przepisu art. 32d ustawy wynika wprost, że wpływy stanowiące medialną opłatę publiczną służą wyłącznie realizacji misji publicznej przez nadawców publicznej radiofonii i telewizji. Natomiast z art. 32e wynika, że do 10% wpływów z medialnej opłaty publicznej Krajowa Rada może przeznaczyć na audycje realizujące misję publiczną po przeprowadzeniu konkursu, w którym mogą uczestniczyć nadawcy niepubliczni.

Zastrzeżenia wywołuje także treść art. 5 projektowanej ustawy. Przepis ten ustanawia dwa terminy liczone od dnia wejścia w życie ustawy: 1) 6-miesięczny

termin na przyznanie licencji programowych przez Krajową Radę; 2) 6-miesięczny termin na złożenie wniosków o przyznanie licencji programowej. Zarządy spółek publicznej radiofonii i telewizji mają zatem 6 miesięcy od daty wejścia w życie ustawy na złożenie stosownych wniosków, zaś Krajowa Rada także w terminie 6 miesięcy, licząc od daty wejścia w życie nowelizacji, ma obowiązek przedmiotowe wnioski pozytywnie rozpatrzyć. W skrajnym przypadku, gdy zarząd spółki złoży wniosek w ostatnim dniu ww. terminu, Krajowa Rada musi go rozpoznać w tym samym dniu.

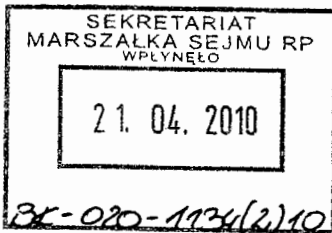

**Przewodniczący
Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji**

Warszawa, 21 kwietnia 2010 roku

Witold Kołodziejcki

DR 070-10/10

**Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek
Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej**

Szanowny Panie Marszałku,

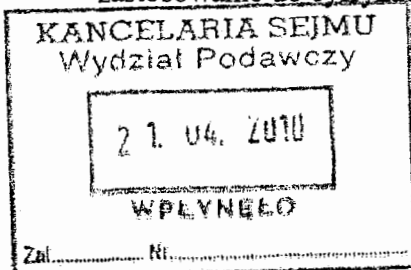
W odpowiedzi na pismo otrzymane dnia 23 marca 2009 r. (sygn. GNS-WP-183-36/10), w sprawie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji, przedstawiam poniżej opinię Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.

Odnosząc się do proponowanych w projekcie zmian należy wyrazić opinię, iż zapewnienie zagwarantowanego ustawowo poziomu finansowania mediów publicznych poprzez wprowadzenie medialnej opłaty publicznej wraz z instytucją licencji programowej może stanowić jedno z rozwiązań tego problemu.

Jednocześnie należy wskazać, iż przedmiotowy projekt wymaga dopracowania pod względem legislacyjnym w następującym zakresie:

Odnosząc się do definicji pojęć ustawowych, należy wskazać, iż w projekcie posłużono się pojęciami niezdefiniowanymi w innych aktach powszechnie obowiązujących m. in. „spółki mediów publicznych”.

Odnosząc się do zaproponowanej w art. 1 pkt 1 projektowanej ustawy definicji multipleksu należy sądzić, iż powinna ona uwzględniać szerszy kontekst, w także zastosowanie do cyfryzacji w mediach a nie tylko w kontekście licencji programowej.

Ponadto, definicja multipleksu w proponowanym w projekcie brzmieniu wydaje się niespójna z brzmieniem art. 115 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

W art. 1 pkt 2 projektowanej ustawy występuje niespójność z definicją licencji programowej; w definicji zastosowano pojęcie „spółki mediów publicznych”, natomiast w pkt 2 pojęcie „jednostki publicznej radiofonii i telewizji”.

Odnosząc się do art. 1 pkt 4 projektowanej ustawy, należy wskazać brak spójności pomiędzy definicją rozpowszechniania programu w zakresie sposobu rozpowszechniania, uregulowanej w art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o radiofonii i telewizji (bezprzewodowa emisja), a zastosowaniem sformułowania „rozpowszechnianiem programu w Internecie”. Zakres stosowania ustawy o radiofonii i telewizji w obecnym brzmieniu nie obejmuje tego typu działalności.

Wydaje się, iż projekt w tym zakresie nie uwzględnia prac prowadzonych nad transponowaniem do polskiego systemu prawnego dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych.

Należy podnieść, iż w art. 1 pkt 5 projektowanej ustawy projektodawca nie doprecyzował jakie audycje powinny znaleźć się w archiwum.

Odnosząc się do art. 1 pkt 8 projektowanej ustawy, należy zauważyć, iż terminy wskazane w projektowanym art. 30b ust. 2 i 3 są niespójne. Zarządy spółek mają obowiązek złożyć wniosek o wydanie licencji na 12 miesięcy przed wygaśnięciem poprzedniej licencji, natomiast KRRiT ma obowiązek przyznać licencje w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku.

Wydaje się, iż w projektowanym art. 30b ust. 4 i 5 projektodawca powinien posłużyć wyrażeniem „z urzędu” zamiast „na wniosek Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji”. Ponadto, ustawa powinna szczegółowo określać przesłanki powyższej zmiany. Projekt nie określa zakresu dopuszczalnej zmiany oraz termin w jakim można złożyć powyższy wniosek o zmianę licencji programowej.

Należy wskazać, iż zaproponowany tryb wydania uchwały w sprawie przyznania licencji programowej nie przewiduje żadnego środka odwołania.

Zastosowane pojęcia nie określają w jakich okolicznościach należy stosować wymienione w projektowanym art. 30b ust. 7 środki. Uwaga dotyczy również ust. 5

W projektowanym art. 32a ust. 1, posłużono się określeniem „radia i telewizji”, niespójnym z terminologią stosowaną w ustawie o radiofonii i telewizji.

W projektowanym art. 32b ust. 3 należy doprecyzować postępowanie w sytuacji niewykorzystania środków medialnej opłaty.

Projektowany art. 32e projektu wymaga uzupełnienia o odpowiednie uregulowanie trybu konkursowego. W projektowanym art. 32e ust. 2 przewidziano uregulowanie przedmiotowej materii (szczegółowych warunków i zasad konkursu) w całości samodzielnie w akcie rangi podustawowej w sytuacji gdy ustawa nie zawiera podstawowych regulacji w tym zakresie.

Wydaje się, iż upoważnienie do wydania rozporządzenia KRRiT przewidziane w projektowanym 32e ust. 2 nie spełnia wymogów zawartych w art. 92 Konstytucji RP.

Stosownie do §70 Zasad Techniki Prawodawczej, stanowiącymi załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. Nr100, poz. 908): „Nie przekazuje się do uregulowania w rozporządzeniu spraw niewyjaśnionych lub nasuwających trudności przy opracowywaniu ustawy”.

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego rozporządzenie swoją regulacją ma wykonywać ustawę, a zatem konkretyzować jej przepisy a nie uzupełniać ją w sposób samoistny, regulując kwestie pominięte przez ustawodawcę (por. postanowienie TK z 30 sierpnia 1988 r., Uw 6/88 i wyroki z: 29 czerwca 2004 r., U 1/03, 26 lipca 2004 r., U 16/02 oraz 31 marca 2009 r., K 28/08).

Jednocześnie należy wskazać, iż uzasadnienie projektu powinno zgodnie z art. 34 ust. 2 pkt 6 Regulaminu Sejmu RP zawierać założenia projektów podstawowych aktów wykonawczych.

Mając powyższe na względzie należy przypomnieć, iż Krajowa Rada już podczas prac nad ustawą z dnia 24 czerwca 2009 r. o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych, zwracała uwagę na problem przedstawienia założeń do aktów wykonawczych oraz odpowiedniego sformułowania upoważnień do wydania rozporządzeń, jednakże zastrzeżenia te nie zostały wzięte pod uwagę w trakcie procesu legislacyjnego.

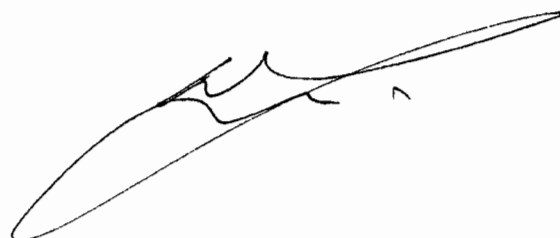
Ponadto, analiza przepisów projektowanej ustawy, regulującej przekazywanie środków publicznych na realizację zadań publicznych, nie pozostawia wątpliwości, iż stanowi ona program pomocowy w rozumieniu prawa wspólnotowego.

Należy wskazać, iż pomoc publiczna, także ta przeznaczona na sfinansowanie wykonywania zadań publicznych w dziedzinie usług medialnych, może być udzielana jedynie po dopełnieniu obowiązku notyfikacji i uzyskaniu pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej.

Zgodnie z Traktatem Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swych uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy. Dane Państwo Członkowskie nie może wprowadzać w życie projektowanych środków dopóki procedura ta nie doprowadzi do wydania decyzji końcowej.

W związku z powyższym należy zwrócić uwagę, iż projektodawca nie odniósł się do tej kwestii zarówno w projekcie ustawy jak i w jego uzasadnieniu. Projekt wymaga zbadania pod względem zgodności z prawem UE w powyższym zakresie.

Z pominięciem

Warszawa, 26 kwietnia 2010 r.

GP-PP-MJ-070-1/10/897 /2010

Pan**Lech Czapla****p.o. Szefa Kancelarii Sejmu***Szanowny Panie Ministrze,*

W nawiązaniu do pisma z dnia 17 marca 2010 r. (znak: GMS-WP-183-36/10) dotyczącego *poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych ustaw* przedstawiam następujące stanowisko Narodowego Banku Polskiego.

Zdaniem Banku wątpliwości budzi propozycja wprowadzenia tzw. licencji programowej, wydawanej w drodze uchwały KRRiTV. Licencja wyszczególniałaby zadania misji publicznej oraz środki finansowe do ich realizacji dla spółki mediów publicznych (jednostki publicznej radiofonii i telewizji).

Wątpliwość pierwsza dotyczy użycia określenia „licencja” do opisu zleczenia zadań i zapewniania ich sfinansowania. „Licencja” jest jednym z określeń stosowanych do opisu reglamentacji wykonywania zawodu lub działalności gospodarczej, a intencją autorów projektu ustawy nie jest reglamentowanie realizacji misji publicznej przez spółki mediów publicznych. Reglamentacją w formie koncesji, z której są zwolnione programy publicznej radiofonii i telewizji, są objęte media komercyjne.

Wątpliwość druga dotyczy ewentualnych nieporozumień terminologicznych w obrocie prawnym na rynku mediów. Otóż udzielanie licencji jest powszechnie używanym

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.

Data wpływu *28.04.2010*

37

określeniem takich czynności jak udostępnienie prawa do wykorzystania utworu, oprogramowania, tzw. formatu audycji itp.

Projekt ustawy niesie za sobą również pewne konsekwencje dla finansów publicznych. Wynikające z projektu zwiększenie wydatków sztywnych budżetu państwa (ok. 0,9 mld zł w 2010 r.) przyczyni się do trwałego zwiększenia deficytu strukturalnego sektora finansów publicznych. Zaplanowany wzrost wydatków sztywnych może tym samym wpłynąć negatywnie na realizację zobowiązań Polski w ramach procedury nadmiernego deficytu, zgodnie z którymi deficyt sektora finansów publicznych powinien zostać ograniczony do poziomu poniżej 3% PKB do roku 2012.

Ponadto, liczne prace teoretyczne z zakresu finansów publicznych wskazują¹, że przypisywanie ustalonego odsetka dochodów do konkretnych celów, tak jak przewiduje to projekt ustawy, jest niepożądaną praktyką, gdyż może prowadzić do nieefektywnego wykorzystania środków publicznych.

Wreszcie, w przypadku przyjęcia proponowanych rozwiązań, może zaistnieć konieczność włączenia mediów publicznych do sektora instytucji rządowych i samorządowych w ujęciu ESA'95.

z pominięciem

Bo

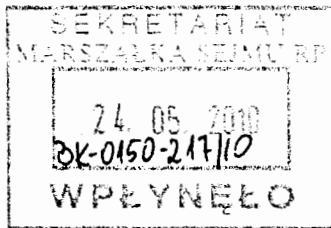
¹ Por. np. Pietrzak B., Polański Z., Woźniak B. (2004) *System finansowy w Polsce*, PWN; Musgrave R.A., Musgrave P. (1973), *Public Finance in Theory and Practice*, McGraw Hill

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 24 maja 2010 r.

Komisja Ustawodawcza
UST-00 - 23 /10

Pan
Bronisław KOMOROWSKI
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

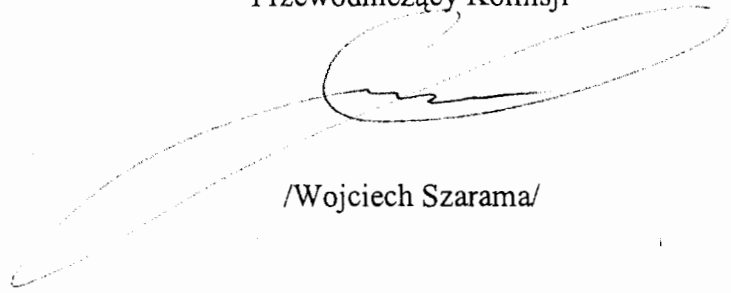
Szanowny Panie Marszałku

Przekazuję – przyjętą na posiedzeniu w dniu 20 maja 2010 r. – opinię Komisji Ustawodawczej:

- o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców poseł Jerzy Wenderlich).

Z poważaniem

Przewodniczący Komisji

/Wojciech Szarama/

OPINIA nr 424
Komisji Ustawodawczej

**w sprawie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych
ustaw**

przyjęta na posiedzeniu
w dniu 20 maja 2010 r.

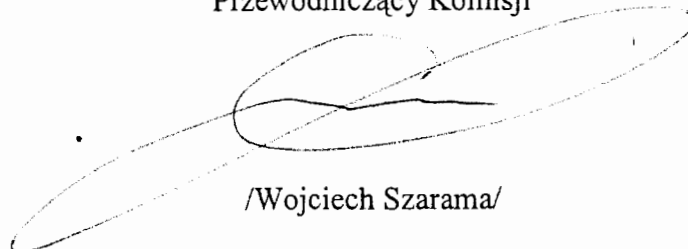
dla Marszałka Sejmu

Komisja Ustawodawcza, na posiedzeniu w dniu 20 maja 2010 r., rozpatrzyła skierowany przez Marszałka Sejmu – w trybie art. 34 ust. 8 regulaminu Sejmu RP, celem wyrażenia opinii w świetle zgłoszonych wątpliwości w sprawie zgodności projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej RP - poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i innych ustaw.

Komisja, po przedstawieniu projektu i wysłuchaniu ekspertów, przeprowadziła dyskusję. W wyniku głosowania Komisja

- uznała ten projekt za dopuszczalny.

Przewodniczący Komisji

/Wojciech Szarama/

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 10 czerwca 2010 r.

Cena 1,83 zł + 22% VAT

